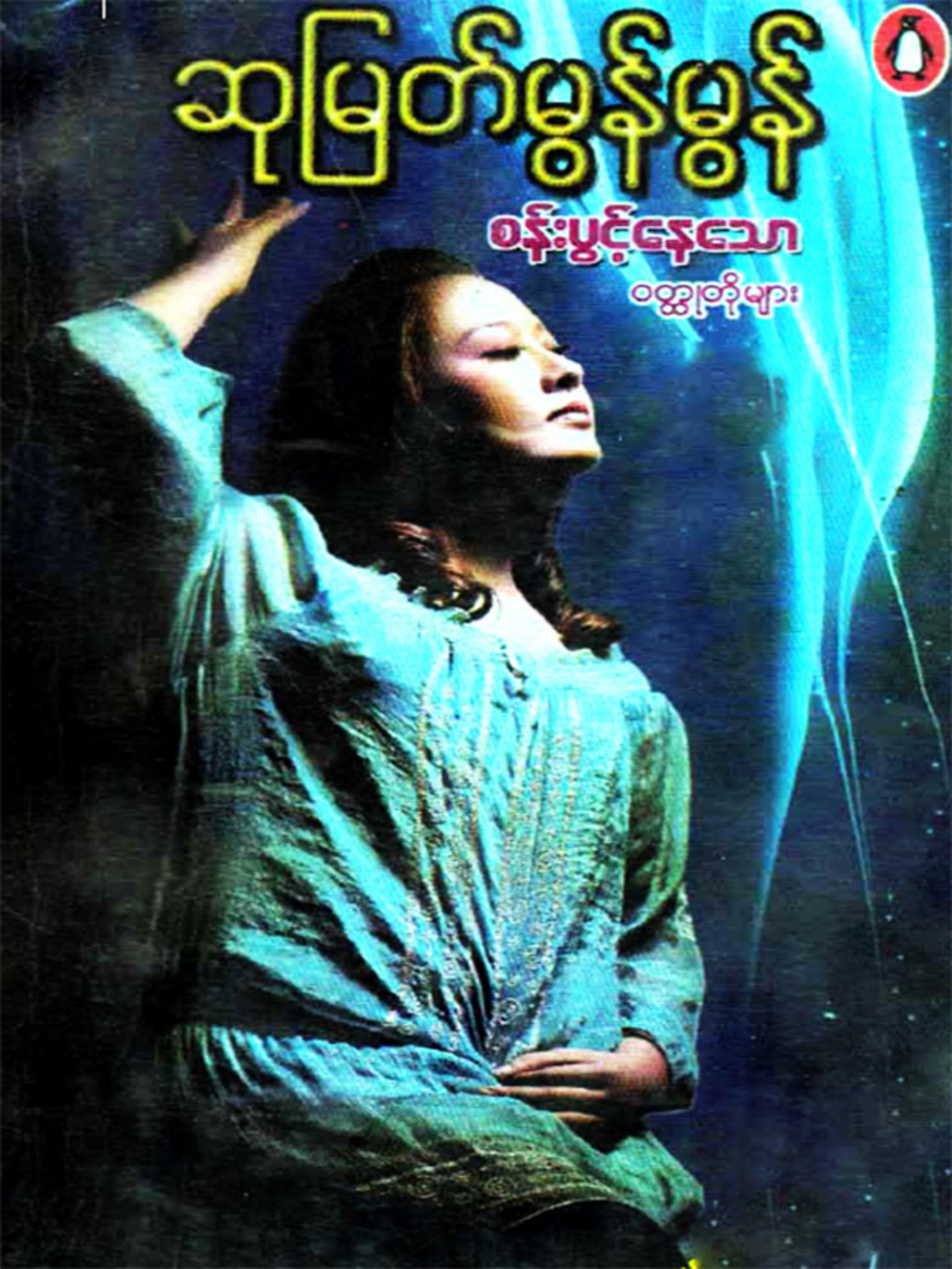

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဝန်းပွင့်နေသော

ဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

စာဖတ်ပရိသတ်များ သို့ ...

ဝတ္ထုတိုခေါင်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြဖို့ လိုအပ်သည် ဟု ထင်မိ၍ ဤအမှာ စာကို ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (၂၀၀၈)ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု စာအုပ်အဖြစ် “စိတ်ကူးကံ့ကော်နှင့် အမြတ်နိုးဆုံးနှင်းပွင့်များ” ထွက်ရှိခဲ့ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဆိုရလျှင် ထိုစာအုပ်ထဲမှ ဝတ္ထုတိုလေးများမှာ လုံးချင်းဝတ္ထုများ မထွက်သေးခင်၊ ဝါသနာရှင်ဘဝ၌ မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသော ဝတ္ထုတိုလေးများကို စုစည်းဖော်ပြ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများမှာ တော့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီးသည့် အချိန်တွင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များမှ စာမူတောင်းခံလာသဖြင့် ရေးပေးခဲ့ရသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ပရိသတ်များ ထံမှ လည်း နှစ်သက်သဘောကျသည် ဟု မှတ်ချက်အပေးခံရသောကြောင့် “စန်းပွင့်နေသော ဝတ္ထုတိုများ” ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုမှ သည် ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ၏ လိုအပ်ချက်၊ ချို့ယွင်းချက်များကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ကာ ဖတ်ရှုပေးခဲ့သော ပရိသတ်ကြီးအားလည်း စာဖြင့်ရေးသားဖော်ပြခြင်း မစွမ်းနိုင်အောင်ပင် ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါကြောင်း လေးနက်စွာ ပြောကြားလိုပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

*

အကြီးတို့ မေတ္တာ

တင့်သီတာသည် သူမဘက်လှည့်လာသော အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ရင်းမှ နှုတ်ဆက်သလိုဖြင့် ခေါင်းလေးကို မသိမသာ တစ်ချက်ညွတ်ပြလိုက်သည်။ ။ အဲဒီအခါမှာ သူမကလည်း ပြန်ပြီးပြပါသည်။ ။ သို့သော် အပြီးတွေက သိပ်မလန်းဆန်းချေ။ ဒါကလည်း သူမကို မခင်မင် မဖော်ရွေလို့ မလန်းဆန်းတာတော့မဟုတ်။ သူမရဲ့ ပုံစံကို ကလေးကကြီးကို စိတ်ကုန်နေ သလိုလို ဘဝမှာ နေရတာ မပျော်ရွှင်သလိုလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ။ ဒီအမျိုးသမီးကို သူမ သတိထားမိတာ တစ်လလောက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူမ ဒီသင်တန်းသို့ ရောက်လာတာ သူမနှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်လောက်ပဲဖြစ်သည်။ ။ သင်တန်းကိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ သမီးဖြစ်သူက ကားနဲ့ လာပို့တတ်ကာ လာကြိုတတ်သည်။ ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲကဖြစ်ပုံရသော ထိုမိန်းမသည် လောကကြီးကို ဘာကြောင့် များ အလိုမကျသည့် ပုံစံနှင့် ကြည့်နေ ရပါသနည်း။

သူ့အသက်မှာ တင့်သီတာထက် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးနိုင်သည် ဟု ထင်သည်။ ။ ဆယ်နှစ်ထက်တော့ ပိုမကြီးနိုင်မှန်း မိန်းမအချင်းချင်း အသက်ခန့်မှန်းရာမှာ အင်မတန်တော်သည့် တင့်သီတာကသိသည်။ ဒါတောင် ဒီမိန်းမရဲ့ ပုံစံက မလန်းမဆန်းဖြစ်နေလို့ သိသာနေတာပင်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ ရှိရင်းစွဲထက် အနည်းဆုံး သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ်အထိတော့ လျော့ပြော

လို့ ရသေးသည်။ ။

“အစ်မ နည်းနည်းကျသွားသလိုပဲ”

သူမက ကိုယ့်ဘေးနားကလမ်းလျှောက်စက်မှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် မိန်းမကို ထပ်ပြီး စကားဆိုလိုက်သည်။ ။ သူမတို့ ကစားနေသည့် Fitness Center တွင် သူမတို့လိုအရွယ်တွေက နည်းနည်းရှားသည်။ ။ ဆယ်ကျော်သက်တချို့နှင့် နှစ်ဆယ်ကျော်တွေ လာကစားတာများ ပြီး၊ လေးဆယ်တန်းတွေ လေးဆယ်ကျော်တွေ သိပ်မလာကြ။ ဒါကြောင့် သင်တန်းဆရာမကတောင် ပြောဖူးသေးသည်။ ။

“ဒီက အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတွေက အယူအဆတွေမှားနေကြတာ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး သွားရင် လှစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာလေ၊ Body Beauty ဆိုရင် အပျိုတွေကပဲ လာဆော့တာများ တယ်၊ သင်တန်းမှာ အပျိုနဲ့ အဆိုဆိုရင် အပျိုတွေက ပိုများ တာပေါ့။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေကပိုကစားသင့်တာ၊ အိမ်ထောင်ရှင်တွေက ပိုလိုအပ်တာလေ၊ အိမ်ထောင်ရှင်တွေက အပျိုတွေထက် ပိုလှသင့်တာ”

အဲဒီစကားကို သူမကလည်း အပြည့်အဝထောက်ခံသည်။ ။ သူမရဲ့ ဘေးက မိန်းမ ကတော့ အပြည့်အဝထောက်ခံဟန်ဖြင့် သင်တန်းလာတက်တာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တော့လည်း စိတ်မပါလက်မပါဖြင့်။

“ဟုတ်လား... သိပ်ကျတယ်လို့ တော့လည်း မထင်ပါဘူး”

တင့်သီတာရဲ့ စကားကို သူမကဖျော့တော့စွာ တုံ့ပြန်သည်။ ။ ဒီမိန်းမကြည့်ရတာ အားမရှိလိုက်တာ။ အားမရှိဘူးဆိုတာက စိတ်ဓာတ်အင်အားမရှိတာကို ဆိုလိုတာဖြစ်သည်။ ။ ပြည့်စုံရဲ့ သားနဲ့ နွမ်းဖျော့နေသောအသွင်သဏ္ဍာန်ကို သူမကမကြိုက်ချေ။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ဒီ

မိန်းမရဲ့ ပုံစံကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသနည်း။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်
စားပြီး သူများကိစ္စကို စိတ်ဝင်စား တတ်တာ တင့်သီတာရဲ့ အကျင့်ပဲ ဖြစ်
တော့သည်။ ။

“အစ်မက ညစာပါစားလား၊ ညစာကိုလျှော့စားရင်စား ဒါမှ မဟုတ်
အသီးအနှံတို့ အသုပ်တို့ စားရင်လည်း ပိုပြီး ထိရောက်တယ်လေ”

“အင်း...ထမင်းပဲ ပုံမှန်စားဖြစ်ပါတယ်။ ညီမရော ညစာမစားဘူး
လား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မက ပန်းသီးပဲစားတာ၊ ပန်းသီးကို တစ်နေ့တစ်
လုံးစားပေးရင် ဆရာဝန်ဆီသွား စရာမလိုဘူးတဲ့ လေ၊ အစ်မက အဲဒီ
လောက်အကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်ရင်
အရမ်းကြည့်ကောင်းသွားမှာ ၊ ငယ်ငယ်ကဆို တော်တော် လှခဲ့မဲ့ပုံပဲ၊ အ
စ်မ သမီးလေးကိုကြည့်ရင် သိသာတယ်”

တင့်သီတာရဲ့ စကားကြောင့် သူမက ယဲ့ယဲ့မျှပြီးသည် ။
ဒီတစ်ခါအပြီးကတော့ နည်းနည်းတော့ လန်းဆန်းသည် ဟု ထင်သည်
။

“သမီးကလည်း 2nd MB တက်နေတာလေ၊ ဒီသင်တန်းကိုလည်း သ
မီးကပဲ ဇွတ်တက်ခိုင်း တာပေါ့၊ ညီမရော သားသမီး မရှိဘူးလား၊
အပျိုကြီးနဲ့ တူတယ်”

တင့်သီတာက တစ်ချက်ပြီးကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည် ။
အပျိုကြီးဟု အထင်ခံရ တာတော့လည်း ကျေနပ်သားပင်။

“အပျိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သားသမီးတော့ မရှိဘူး အစ်မ”

“ဪ”

ထိုမိန်းမက စကားနည်းသူပီပီ ဩော်တစ်လုံးနှင့် ဆက်မပြောတော့
ချေ။ သူဆက် မပြောတော့လည်း တင့်သီတာကပဲ ဆက်ပြောလိုက်သည်
။

“အရင်တုန်းကတော့ မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ မယူခဲ့တာပေါ့ အစ်မရယ်၊
ခုတော့ လိုတော့ လိုချင်သား၊ ယောက်ျားကလည်း ခြေလှမ်းပျက်နေပြီ
လေ၊ ဒါကြောင့် အလှအပလေးတွေ မယိုယွင်းခင် အမြန်လာထိန်းသိမ်း
ရတာ၊ ခက်တာက အလှအပကိုသာ ထိန်းလို့ ရချင်ရမယ်၊ အသက်ကို
တော့ ဒီနေရာမှာ တင် တန့်သွားအောင် ထိန်းလို့ မရဘူးလေ”

ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲ အရောင်လက်သွားသည် ဟု
ထင်သည် ။ မျက်လုံးတွေက တင့်သီတာပြောသောစကားကြောင့် တင့်
သီတာအပေါ်မှာ နိုးကြားရိပ်တွေ တက်လာ တာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသ
ည် ။

တင့်သီတာပြောလိုက်သော စကားလုံးသည် သူမရဲ့ ရင်ဘတ်တည့်
တည့် ထိမှန်သွား သည် ဟု ထင်သည် ။ ထိုမိန်းမက တင့်သီတာကို ပွင့်
လင်းလှချည်လားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အားကျသလိုကြည့်သည် ။
အဲဒီအကြည့်ကြောင့် တင့်သီတာက ခပ်မော့မော့လေး ထပ်ပြုံးပြလိုက်
သည် ။ လောကမှာ လူတွေက ခံစားချက်ချင်းတူ၊ ဘဝတူတွေဆိုလျှင်
ပိုပြီးပေါင်းမိတတ်ကြတာ သဘာဝပဲ ဖြစ်လေသည် ။

“သူနဲ့ အစ်မက မိဘတွေကပေးစားထားလို့ ယူရတယ်ဆိုပေမဲ့ အစ်မ
ကတော့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ကိုယ့်လင်သားဖြစ်လာတော့ သံယောဇဉ်
နဲ့ ရောပေါ့လေ။ သူကတော့ အစ်မကို မချစ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။
သိပ်ကြင်ကြင်နာနာလည်း မဆက်ဆံပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ နိုင်
တောင် နိုင်လာတာလေ။ အစ်မကတော့ နဂိုတည်းက အေးတဲ့ သူပီပီ သ

ည်းခံခဲ့တာ သမီးလေးတစ်သက်ပေါ့၊ မယားဝတ္တရားငါးပါး ကျေပွန်ရင် ပြီးပြီပဲလို့ မှတ်ထားတာ၊ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပွေနေနေ ရှုပ်နေနေ ကိုယ် ကသာ ပွဲတက်မယားဆိုပြီး နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ခဲ့ပေမဲ့ တစ်ဖက်ကတော့ စိတ်ဆင်းရဲရတာလည်း ရဲရတာပေါ့လေ...

သမီးလေးအရွယ်ရောက်လာတော့ သူက ကိုယ့်ထက် ထက်တယ်လေ၊ မေမေက အထိန်းအသိမ်းမတတ်လို့ ဆိုပြီးတော့ အခု သူကပဲ ကိုယ့်ကိုလမ်းညွှန်ပေးနေတာ၊ ဒီသင်တန်း ကလည်း သူပဲတက်ခိုင်းတာလေ၊ အစ်မကတော့ သိပ်အတက်ချင်ကြီးရယ်လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအရွယ်ကျမှ လည်း သိပ်လည်း မလှချင်တော့ပါဘူးလေ”

ထိုမိန်းမက နောက်ရက်တွေမှာ တင့်သီတာကို ရင်ဖွင့်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ထင်တော့ ထင်သားပင်။ စီးပွား ဥစ္စာ ပြည့်စုံပြီး အိမ်ထောင်လည်း ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လောကကြီးပေါ် စိတ်ကုန်နေသောပုံစံဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှ လွဲ၍ တခြားမရှိနိုင်ဟု သူမ တွက်ဆခဲ့တာမှန်ခဲ့ပြီ။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်မရဲ့ ၊ အသက်လေးဆယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ကြီးသေးလို့လဲ၊ အဘွားကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ နေတတ်ရင် လေးဆယ်နဲ့ သုံးဆယ့်ငါးဆိုတာ ဘာမှ မကွာဘူး၊ မသိသာဘူး၊ ခွဲမရဘူး၊ ကျွန်မဆို သာတီဖိုက်။ အစ်မသာ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေလိုက်ရင် ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းပဲထင်မှာ ၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ အစ်မမှာ က သမီးလေးရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မဆို အားပေးမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ညီမ အမျိုးသားက အိမ်တော့ မှန်မှန် ပြန်လာတယ် မဟုတ်လား”

အဲဒီစကားကိုတော့ တင့်သီတာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိတော့ချေ။ အရင်ကတော့ အိမ်ကလူလည်း အိမ်ကိုမှန်မှန်ပြန် လာလေ့ရှိသည် ။ အခုတော့ သိပ်မလာတော့။ သိပ်မလာတာ တောင် မဟုတ်ပါချေ။ လာကိုမ

လာတော့တာ ဖြစ်သည်။ ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလွှတ်ကာ ဖုန်းချပစ်သည်။ ။ တင့်သီတာသည် သူ့အကြောင်းကိုစဉ်းစားမိလျှင် ဒေါသတွေ တနံ့နံ့ ထွက်လာတတ်သည်။ ။

“အိမ်ပြန်မလာတာ ကြာပါပြီ အစ်မရယ်၊ ခုဆို တစ်လလောက်မှ တစ်ခါလောက်ပဲ လာတော့ တာ”

“ဪ...ညီမလည်း အရွယ်ကောင်းပါပဲ၊ လှလည်း လှသေးတဲ့ ဟာ”

“အခု သူတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်မထက် ပိုလှတယ်တဲ့ အစ်မရဲ့ ၊ အသက်ကလည်း သူ့ထက် ထက်ဝက်လောက်တောင် ငယ်တယ်တဲ့ ၊ တကယ့် ဟော့ရှော့အလန်းလေးတဲ့ ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးလို သေးသေးသွယ်သွယ်လေးတဲ့ ”

တင့်သီတာရဲ့ အပြောကို ထိုမိန်းမက မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ။

“အင်း...ခုခေတ်ယောက်ျားတွေက သေးသေးသွယ်သွယ်လေးတွေကိုမှ ကြိုက်ကြတာလား မသိဘူးနော်၊ စမောလ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း တကယ့်ကို စမောလ်လေးတွေကိုမှ ရှာတတ်တာ၊ အိမ်ကတစ်ယောက်တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ငယ်ငယ်လေး ပိစီလေးလို့ ပဲ ပြောတယ်၊ အခုကြားနေရတာကတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို တော်တော်ကြွေးနေတယ်တဲ့ ၊ အတည်တောင် ယူတော့မယ် ကြားနေတယ်၊ သမီးကလည်း အဲဒါကိုကြားပြီး စိတ်တွေတို၊ ဒေါသတွေထွက် နေတာလေ”

“အရင်ရှေ့ကဟာတွေကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ထားပေးရုံကလွဲလို့ အတည်ကတော့ မယူဘူးလေ၊ ခုတော့ အဲလိုလုပ်မယ် ကြားနေတယ် ညီမရယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မယောက်ျားလည်း အဲလိုပဲ ကြားနေရတယ်။ မေးတော့လည်း မင်း လစာ ပုံမှန်ရနေရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လားတဲ့ ၊ တကယ်ပြောရက်တယ်။ ကျွန်မကတော့ မရဘူး၊ သူနဲ့ အဲဒီ စမောလ်လေးကို ရအောင်ကို လိုက်ချောင်းပြီး ကောင်းကောင်း ကြီး ပညာပေးဦးမှာ ၊ မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ ပဲ ပက်ရ ပက်ရ”

“အိုး...သိတာက သတ္တိရှိလိုက်တာ၊ အစ်မကတော့ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူး”

“အစ်မကလည်း ယောက်ျားတွေဆိုတာ ကြောက်ရင် ဖြေခြောက်တတ်တယ်။ အကြီးတွေက ငြိမ်ခံနေမှန်းသိရင် အငယ်တွေကလည်း ရောင့်တက်ကြတယ်။ ဒီတော့ နောက်ဆုံး ပါးတစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရလည်း အမြတ်လို့ ကျွန်မကတော့ ယူဆတာပဲ။ အစ်မကြောက်ရင် ကျွန်မကို နမူနာကြည့်ထား၊ ကျွန်မကတော့ နွဲ့ကို နွဲ့ရမှ ...

သူတို့ လူမြင်ကွင်းကို ဘယ်တော့ထွက်မလဲ အတိအကျစုံစမ်းနေတာ ၊ သိတဲ့ နေ့တော့ အပီအပြင် ပွဲကြမ်းပြီပဲ”

ထိုမိန်းမရဲ့ မျက်နှာက သူမကိုအထင်ကြီးရိပ်တို့ ဖြင့် တောက်ပရွန်းလက်ပြီး လာသည် ။ နှုတ်ခမ်းတွေက တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ပြုံးလာရင်းမှ တင့်သီတာရဲ့ လက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သေးသည် ။

“ကြည့်စမ်း ... ညီမက သတ္တိရှိလိုက်တာ၊ အဲ ... အဲလိုလုပ်တော့ ညီမရဲ့ ယောက်ျားက ညီမကို ပစ်သွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလားဟင်”

“စိုးတော့စိုးရိမ်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ လုပ်သမျှကို နှစ်ရှည်လများ စိတ်ဆင်းရဲ ကြီးစွာ ဒဏ်ခံနေရတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပွဲကြမ်းပစ်ချင်ပြီလေ၊ မထူးတော့တဲ့ ဇာတ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ အဲဒီနေ့ကျရင် အ

စံမလိုက်မလား”

“အင်း ... လိုက်မယ်လေ”

“အိုကေ လိုက်ခဲ့၊ အစ်မကိုလည်း သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ဖို့ မှာ ချင်တယ်”

ထိုမိန်းမက တင့်သီတာကို အားကျသောမျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။ ။

“ညီမယောက်ျားနဲ့ သူ့ကောင်မလေးတို့ ဒီကိုလာမှာ သေချာတယ်ပေါ့”

ထိုမိန်းမမေးလျှင် တင့်သီတာက ရဲရင့်သောအပြုံးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြ လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နာကြည်းသံဖြင့် လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ...

“ဒီနေ့ ကောင်မလေးမွေးနေ့တဲ့ အစ်မရဲ့ ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင် စိန်လက်စွပ်ပေးမှာ တဲ့ ၊ ဒီမှာ အထူးခန်းမှာ ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီးသားတဲ့ လေ”

“ဪ”

တင့်သီတာက မမှာ ,မဖြစ်မှာ ထားသော အချို့ရည်ကို တစ်ငုံသောက်ကာ အဝင်ဝဘက် သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ တိုင်ကပ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ။ ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သိပ်မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်။ အဲဒီလို တွေးနေတုန်းမှာ ပဲ တင့်သီတာရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူ့ရဲ့ အသည်းကျော်လေးဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ မြက်နုလေးကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားနေရသဖြင့် နုပျိုသယောင်ဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ဘေးနားက မရွှေချောလေးကို သူမက အငြိုးတကြီးမျက်ဝန်း

များ ဖြင့် အသေအကြေ စိုက်ကြည့်မိသည် ။ ကြည့်ဦး ... ကြည့်ဦး။ တကယ်အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်သော ကောင်မလေး။ တစ်လောကလုံးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့် အလား။ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်လို့ နေကြသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ တင့်သီတာရဲ့ ရင်ထဲတွင် အူနုကို ကျွဲငါးကောင် လောက် ပြိုင်ခတ်သလို ခံစားလာရသည် ။

ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ ထိုနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ဘယ်လိုတောင်ရောက်သွားမှန်း တောင် မသိတော့ချေ။ တင့်သီတာကို တွေ့သွားသော ယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကြီးမှာ ခရမ်းသီးပုပ်ကို ထော်လာဂျီတက်နင်းလိုက်သလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားသည် ။ တင့်သီတာကတော့ အောင်သေ အောင်သားစားရတော့မည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ... ညစ်ကျယ်စွာပြုံးကာ ...

“ရှင် တော်တော် ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။”

“မင်း ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ နောက်မှ တွေ့မယ်ကွာ၊ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဘာမှ ဖုန်းမဆက်နဲ့ ၊ ဖုန်းဆက်ခိုင်းဖို့ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမှာ ကောင်မလေး၊ နင် မရှက်ဘူးလားဟင်၊ နင့်ရုပ် နင့်ရည်လေးနဲ့ ဒီလိုလုပ်စရာလား။”

“ရှင် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုကြီး။”

ကောင်မလေးက ခုထိ လက်မောင်းကိုမလွှတ်သေးဘဲ ချွဲနဲ့ပြီး အားကိုးတကြီး ခေါ်သည် ။ အဲဒီပုံစံသည် တင့်သီတာကို ဒေါသစနက်တံ ဖြုတ်ပေးလိုက်သလိုပဲ ဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့် နဂိုတည်းက မြင်မြင်ရာ ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်နေသူပီပီ၊ ကောင်မလေးကို အင်္ကျီစအား ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်

သည် ။ ထင်မှတ်မထားသော အပြုအမူကြောင့် ကောင်မလေးက ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါလာကာ ယောက်ျားကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့နဲ့ လင်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်ကာ မွန်နေသော တင့်သီတာကို ဆွဲလွဲတော့သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တင့်သီတာကို နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ဆွဲသည် ။

“သီတာ ... လာပါ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ သီတာ”

“အို ... မမကလည်း ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်မ လူဝါးဝလွန်းလို့ ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ထားလိုက်ပါ၊ လွတ်ပါ ... သွား ... သွား၊ ကိုမြင့်နိုင်... ရှင့်လူရှင် ခေါ်သွားတော့”

တင့်သီတာရဲ့ လက်ထဲမှ ကောင်မလေးကို နှစ်ယောက်က ဝိုင်းဆွဲပေးသဖြင့် ကောင်မလေးလည်း လက်ကလွတ်ကာ ပါသွားသည် ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ မလုပ်လိုက်ရသော ဒေါသများ သည် သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား အသားထဲကလောက်ထွက်သော ထိုမိန်းမထံပုံကျသွားသည် ။

“အစ်မကလည်း ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်ဆွဲရတာလဲ၊ တောက် ... သင်းရော သင်းဟာမရဲ့ သောက်ရက်ကိုရော ခွဲချင်လို့ အစ်မရဲ့ ... တောက်”

“ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေကြည့်နေတာ သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်”

“ကျွတ် ... ဘာသိက္ခာလဲ၊ နေပါဦး အစ်မက ကျွန်မယောက်ျားကို သိနေတာလား၊ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာလားလို့ ”

“ဒီ ဆိုငံ ထဲ မှာ သူ့အသိတွေရှိနေတယ် ညီမ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ဘာရယ် ... သူ သိက္ခာကျတာနဲ့ အစ်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

ထိုမိန်းမက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ ထိုမျက်လုံးများ သည် ပြင်းထန်သော ခံစားချက်များ ဖြင့် ဝေသီမှုန်မှိုင်းနေကြသည်။ ။

“ညီမ ခုတော့ အစ်မရဲ့ နေရာကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီပေါ့”

“ဘယ်လို ... ဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သူက အစ်မရဲ့ ယောက်ျားပါ”

တင့်သီတာရဲ့ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ။ ဘာမှ ဆက်မပြော နိုင်တော့။ ။ ထိုမိန်းမက ညင်သာစွာပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ တင့်သီတာသည် နေရာမှာ ပင် ငုတ်တုတ်မေ့ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ သူမဟာ အရင်တည်းက တင့်သီတာကို သိခဲ့တာလား။ ။ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ။ သိခဲ့လျှင် ဒီလောက်ကြီး ဟန်ဆောင်နေနိုင်မှာ တဲ့ လား။ ။ ဒါမှ မဟုတ် သိသိရက်နဲ့ ကို သူ့ယောက်ျားရဲ့ မောင်းမတစ်ထောင်ထဲမှာ တင့်သီတာက အစွာဆုံး၊ အရိုင်းဆုံးမို့ ထိန်းသိမ်းရအောင် တမင်အချို့သတ်ပြီး ပေါင်းခဲ့တာလား။ ။ မေးချင်နေသောမေးခွန်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့ မရ တော့ချေ။ ။ အဲဒါကတော့ နောက်နေ့ကစပြီး ထိုမိန်းမမှာ သင်တန်းသို့ မလာတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

တင့်သီတာသည် သာ အကြီးတို့ ၏ မေတ္တာကို အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ။ သူ့ယောက်ျားကြီး သိက္ခာကျမှာ စိုးသတဲ့ ။ ဒီလိုမေတ္တာမျိုးတော့ တင့်သီတာ တို့ က မထားနိုင်ချေ။ ။ အေးလေ ... ကိုယ်က အငယ်ကိုး။ ။

*